

Den endelig tekst blev så åbnet for undertegnelse i februar 1995, og Danmark var heldigvis et af de allerførste lande, der underskrev. I dag har 33 lande underskrevet og 5 ratificeret konventionen. Jeg synes, det er interessant, at blandt de første til at ratificere er Rumænien, Slovakiet og Ungarn, de tre lande, der efter Den Første Verdenskrig har haft nogle af de største mindretalsproblemer, og som i øvrigt har brugt Sønderjyllands model til at løse også deres mindretalsproblemer.

Ud fra mit kendskab til især Slovakiet må jeg sige, at dermed er mindretalsproblemerne selvfølgelig langt fra løst. Nok så mange konventioner kan ikke forhindre befolkningsgrupper i at bagtale hinanden og tale om historiske uretfærdigheder. Netop spørgsmålet om historisk uretfærdighed og historiske krav rummer en farlig dynamik. Man behøver blot at kaste et blik på historiske kort gennem tiderne.

Europa har fælles historie på godt og ondt, men i stedet for med grænserevisioner at skabe nye mindretal og nye problemer er det langt bedre at gøre, som vi har gjort i EU, hvor mindretallene jo netop føler sig beskyttede, fordi grænserne betyder mindre. Enhver, der har været i Alsace, kan forvisse sig om, at franske og tyske i dag lever fredeligt side om side. Der er ingen, der taler om behov for grænseændringer. Hvorfor skulle man det – man lægger knap nok mærke til det, når man passerer grænsen.

Europarådet arbejder i disse år med at sikre udbredelsen af de mange konventioner, herunder navnlig selvfølgelig principperne i menneskerettighedskonventionen. Mange nye medlemslande er kun blevet medlem af Europarådet på betingelser, som de skal opfylde i løbet af de kommende år. Det bliver en vigtig opgave for Europarådet at sikre, at betingelser rent faktisk overholdes, herunder rammekonventionen om mindretalsbeskyttelse.

Venstre kan tilslutte sig, at vi nu tager skridt til at ratificere denne vigtige konvention.

Per Stig Møller (KF):

Langt om længe foreligger nu regeringens forslag til Folketinget om at ratificere Europarådets rammekonvention om beskyttelse af nationale mindretal. Den er ikke trådt i kraft, fordi så få medlemslande af Europarådet har ratificeret den, men Danmark bringer den hermed et skridt nærmere virkeliggørelse.

Det er en konvention, som skal bidrage til Europas fredelige udvikling, så sandt som de

kriser og tilmed krige, vi har set efter Sovjetunionens og kommunisternes fald, hænger sammen med konflikter mellem mindretal og flertal, mellem tidligere magtfolk, der med de nye grænser er blevet til mindretal, og tidligere mindretalsfolk, der nu er blevet til flertalsfolk.

Det er derfor væsentligt, at konventionen træder i kraft, og at den udstyres med tilstrækkelig tillidvækkende instrumenter til konventionens gennemførelse. På dette punkt er den imidlertid for svag, således som Europarådets parlamentariske forsamling gjorde opmærksom på den 31. januar 1995, men det er dog et fremskridt, at der herefter holdes øje med problematikken i Ministerrådets regi.

Det er også væsentligt, at konventionen ikke blot opfattes som noget, der kun vedrører Øst- og Mellemeuropa, selv om det er sådan, bemærkningerne er formuleret, for vi kan jo også se disse problemer i rigt mål udfolde sig på Korsika og i Nordirland.

Det er derfor rigtigt af den danske regering at meddele, at vi opfatter det tyske mindretal som omfattet af konventionen. Hermed har vi vist vejen for de øvrige vesteuropæiske lande, der gerne beskæftiger sig med mindretalsproblemerne i Øst, men nødig hos sig selv.

I Folketingets hedengangne Sikkerhedsudvalg behandlede vi mindretalsproblematikken og formulerede i enighed en beretning, hvori vi henstillede til regeringen at bære vore forslag frem i FN. 50-året for FN's oprettelse var efter vores opfattelse en god anledning til at se fremad og i tide søge at forebygge flere massemyrderier med rod i mindretals- og flertalsproblemerne.

Jeg vil derfor spørge ministeren – hvis jeg ikke forstyrrer ham – hvad han har gjort for at bringe de danske forslag ind i den globale debat om FN's fremtid.

Den danske beretning leverede også et bud på, hvad der skal forstås ved nationale mindretal. Denne konvention afstår fra at definere det nærmere, men Europarådet har i sin rekommandation nr. 1255 af 31. januar 1995 gjort arbejdet for Ministerrådet, sådan som hr. Henning Gjellerod også har påpeget. Alligevel må vi konstatere, at Ministerrådet har afstået fra at følge definitionen.

Parlamentarikerforsamlingen beklagede ligeledes, at Ministerrådet ikke fulgte rekommandation nr. 1201 fra 1993, som går længere end denne rammekonvention ved bl.a. at tilstå historiske, nationale mindretal inden for deres